

Sygn. akt I C 827/17

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017r. w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko **A. K.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 827/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 stycznia 2017 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 841,73 złote. Powód wystąpił również o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z zawartej pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 12 listopada 2012 roku. Powód podniósł, iż pozwana nie dokonała spłaty pożyczki.

(pozew – k. 2-3,)

Pozwana A. K. nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie. Oświadczyła, iż nie wie o jakie żądanie chodzi, nie pamięta czy i z jakim podmiotem zawierała umowę pożyczki. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, ponieważ od daty wskazanej w pozwie minął okres 5 lat.

(protokół rozprawy – k. 29 – 29v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 marca 2016 roku (...) zawarła z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji.

(kserokopia umowy – k. 8 -11, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 12)

W dniu 12 stycznia 2017 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej na łączną kwotę 841,73 złotych na nazwisko A. K..

(wyciąg z ksiąg – k. 7)

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego materiału dowodowego, uznając go za wiarygodny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do przepisu art. 6 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym tj. kto powinien przedstawiać dowody, a art. 6 k.c. - ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym tj. kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, LEX nr 200947).

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanej zapłaty, a jako bezpośrednią podstawę swojego roszczenia wskazał umowę pożyczki zawartą przez pozwaną z poprzednim wierzycielem – (...) z siedzibą w H.. Według twierdzeń powoda umowa została zawarta w dniu 12 listopada 2012 roku.

Zgodnie z art. 720 § 1 k. c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 720 § 2 k.p.c. umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Powód załączył do akt sprawy jedynie umowę cesji wierzytelności, nie załączył jednakże umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z poprzednim wierzycielem. Powód nie wykazał zatem w żaden sposób wysokości dochodzonego roszczenia oraz co istotniejsze, z kim pozwana zawarła umowę pożyczki, a tym samym czy nabyta przez powoda wierzytelność w ogóle istniała. Brak umowy pożyczki oraz odniesienie się przez powoda do faktu kiedy wierzytelność stała się wymagalna uniemożliwia poddanie ocenie prawnej zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez stronę pozwaną, która wywodzi ten zarzut z faktu, że w pozwie wskazana jest data umowy na 12 listopada 2012 roku.

Powód jako dowód w sprawie złożył wyciąg z ksiąg rachunkowych i ewidencji analitycznej. W tym miejscu należy wskazać, iż wskazany wyciąg nie ma mocy dokumentu urzędowego w niniejszej sprawie. Zgodnie z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r.

o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 157 ze zm.), księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Jak stanowi art. 194 ust. 2 wskazanego przepisu, moc prawna dokumentów urzędowych,

o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Wobec powyższego, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, nie ma w niniejszej sprawie mocy dokumentu urzędowego a jedynie moc dokumentu prywatnego, tzn. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Nie może tym samym stanowić wystarczającej podstawy dla uwzględnienia żądania powoda, które budzi uzasadnione wątpliwości Sądu.

Główna idea, którą Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, jest następująca: sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych. Obecnie obowiązek dowodzenia obciąża same strony. Możliwość przewidziana w zdaniu drugim powołanego wyżej art. 232 k.p.c. stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu. W żadnym razie nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków. Działanie Sadu z urzędu w sytuacji nieuzasadnionej może prowadzić do naruszenia jednej z naczelných zasad (wywiedzionej z treści art.

32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), a mianowicie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.